

[Helle Degn]

kvinderne og heller ikke over for de mænd, som gerne vil benytte sig af deres barselorlov.

Det, vi har brug for, er, som fru Dagmar Mørk Jensen også sagde, at ændre på arbejdsgiveradfærden, altså at ændre på arbejdsgivernes motivation til at søge at afskedige de gravide eller kvinder og fædre på barselorlov.

Jeg mener, vejen frem for det første er at vende bevisskravet om, så det ikke er den enkelte kvinde, der skal stå med beviset over for domstolen og sige, at arbejdsgiveren bruger nogle andre argumenter. Jeg mener, beviset må vendes, og derfor går forslaget ud på, at der skal være et forbud, og derved stiller man arbejdsgiveren i den situation, at det er ham, der skal begrunde afskedigelsen.

Med hensyn til opsigelsesvilkårene tror jeg også, det var godt med en stramning for at ændre på arbejdsgiveradfærden.

Med hensyn til godtgørelsesreglerne synes jeg, vi skal se lidt nærmere på dem. Jeg kunne også forstå på fru Dagmar Mørk Jensen, at det var man fra radikal side parat til at se lidt nærmere på, lige så vel som godtgørelsesreglerne skulle forbedres.

Flere ordførere har været inde på, at den forsikringsordning, der peges på i forslaget, ikke er særlig præcist beskrevet. Det er selvfølgelig, fordi det er noget af det, jeg synes vi skal drøfte mere åbent under udvalgsarbejdet. Jeg er helt enig med ministeren, når han siger, at han egentlig ikke kan se, at der består nogen udgift for arbejdsgiveren. Ikke desto mindre anfører arbejdsgivere altså det økonomiske incitament som deres problem, og derfor må vi altså se at få løst dette problem.

Jeg er enig med ministeren i, at den eneste forskel, der kan bestå, er forskellen mellem dagpenge og egentlig lønudgift, men det, arbejdsgiverne har problemer med, er, som vi hørte, vikaransættelsen. Derfor har vi også i andre sammenhænge i forbindelse med den offentlige sektor været inde på diskussionen om, hvordan vi sikrer os denne vikaransættelse. Det er muligt, vi må lave en forsikringsordning, en fondsdannelse, eller hvad ved jeg. Det er noget af det, jeg synes vi må arbejde på for netop at ændre på arbejdsgiveradfærden.

Den konservative ordfører var villig til at se lidt på, hvordan praksis i virkeligheden

var. Det var det længste, den konservative ordfører gik.

Venstre demonstrerede sin traditionelle surhed og gav egentlig udtryk for, at man slet ikke forstår de familiepolitiske problemer, der består for unge mænd og kvinder, når de gerne vil have deres børn og gerne vil udnytte deres barselorlov. Igen et tydeligt bevis på, at Venstre har en reaktionær familiepolitik og ikke kommer med et bud til tidens unge familier.

Jeg synes, det er for dårligt, når man fra Venstre spørger, om det, man vil, er fyring eller ikke-fyring. Jeg mener, der i forslaget er givet udtryk for, at man ønsker et generelt forbud mod fyring, men man er selvfølgelig nødt til at tage højde for, at hvor en virksomhed går konkurs eller lukker, eller hvor der er andre forhold, som gør sig gældende, må arbejdsgiveren bevise, hvorfor der er behov for at afskedige den pågældende. Altså har man vendt bevisbyrden om, fra at det er den enkelte kvinde, der skal bevise, til at det er arbejdsgiveren, der skal bevise og fremføre en begrundelse for, at man ikke længere kan have den gravide eller de unge mødre eller fædre på barselorlov i beskæftigelse.

Som svar til Fremskridtspartiets ordfører, fru Pia Kjærsgaard, kan jeg sige, at jeg også synes, det er lidt ærgerligt at se demonstreret, at Fremskridtspartiet faktisk ikke har noget egentligt familiepolitisk bud til de unge familier, som lever i et samfund under forandring, hvor både mødre og fædre faktisk gerne vil tage sig af deres børn. Når fru Pia Kjærsgaard spørger om begrebet »ansvarsbevidste fædre«, synes jeg stadig væk – vi skriver 1987 – at det er chokerende, at det faktisk kun er mellem 2 og 3 pct. af dem, som i dag bliver fædre, der gør brug af barselorloven. Derfor må vilkårene ændres.

I den forbindelse vil jeg også sige – det skal være min bemærkning til hr. Carsten Andersen – at barselorlovens vilkår selvfølgelig også er noget af det, vi må justere. Nu er det ikke den, der er til behandling her, men jeg er ikke uenig med hr. Carsten Andersen i hans synspunkter.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil godt starte med nogle få bemærkninger til hr. Carsten Andersen, fordi hr. Carsten Andersen ikke rigtig kunne forstå,